

vidt man nu i disse communale Love skal optage de forandrede Bestemmelser angaaende Ligningen. Da det ærede Thing i Landcommunalloven vedtog, at man skulde udskyde disse nye eller forandrede Bestemmelser af de communale Love, saa anseer jeg det for at være en Selvfølge, at man vil vedtage det Samme i denne Lov, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Forslag, der vil sees at være tiltraadt af 6 af Udvalgets Medlemmer, hvorimod et Mindretal, bestaaende af 3 Medlemmer, har meent, ikke at kunne slutte sig dertil. — Med Forslaget under Nr. 38 staae Forslagene under Nr. 40 og 41 og endnu et Par andre i Forbindelse, hvilket let vil sees ved at gaae Forslagslisten igennem. — Forslaget under Nr. 39 vil det ærede Thing ligeledes kjende fra 3die Behandling af Landcommunalloven. Det gaaer ud paa en anden Affattelse af det sidste Stykke i § 15. Udvalget har sluttet sig til dette Forslag, fordi det er kjender, at, naagtet der vel fra Først af kunde have været Grund til saaledes at skjelne inellem de to forffjellige Ting, der skulle være Gjenstand for Indenrigsministerens Afgjørelse ifølge dette sidste Stykke i § 15, saa omfattes dog begge disse to Spørgsmaal af den ene Udtalelse, der under Nr. 39 er foreslaaet at skulle træde istedetfor den dobbelte Udtalelse i det sidste Stykke af § 15, saa at der ikke kan være nogen Betænkelse ved denne simple Affattelsesmaade. — Forslagene under Nr. 42 og 43 ere Redactioner. — Til § 17 har den ærede Minister stillet Forslag under Nr. 44 om, at det første Stykke i Paragraphen skulde indskrænktes til at lyde saaledes: „Opstaaer der Spørgsmaal mellem to Communer om en Persons Skattepligt, afgjøres dette af Indenrigsministeren“. Udvalget har ikke tiltraadt dette Forslag. For det Første vil det sees, at efter Forslaget under Nr. 44 vil Slutningen af det 1ste Stykke, der indeholder en Indskrænkning for Kjøbenhavns Vedkommende, falde bort. Det ærede Thing vil uden Tvivl erindre, at der i Loven af 19de Februar 1861 for Kjøbenhavn er givet en særegen Bestemmelse om Afgjørelsen af disse Ligningspørgsmaal, idet disse i sidste Instants ere henlagte under Overligningscommissionen

og altsaa ikke under Indenrigsministeren. Foraaavidt der nu altsaa opstod Spørgsmaal om Ligningspørgsmaal mellem to Communer, af hvilke Kjøbenhavn var den ene, saa vilde en Regel, der gik ud paa at gjøre Indenrigsministeren til sidste Instants i disse Spørgsmaal, komme i Strid med Loven af 19de Februar 1861 § 20 for Kjøbenhavns Vedkommende. Da denne Lov af 19de Februar 1861 § 20 er bestaaende og gjældende endnu, saa er det en Selvfølge, at Udvalget ikke kan paatage sig Ansvar for at foreslaae Noget, som vilde være i Strid dermed. Naar den høitærede Indenrigsminister ikke bestomindre under Nr. 44 har foreslaaet Noget, som vil komme i Strid med den af mig nævnte Lov, saa antager jeg, at den høitagede Minister har en sikker Forvisning om, at det skal blive ham muligt inden den 1ste Januar 1868 at faae Bestemselserne i Loven af 19de Februar 1861 § 20 forandret; men dette er Noget, som den høitærede Minister maa tage paa sit Ansvar; Udvalget kan ikke indlade sig paa at dele Ansvar i den Henseende med Ministeren. Det vil vel sees, at Udvalget under Nr. 45 b. har foreslaaet, at den sidste Deel af 1ste Stykke skal gaae ud; Udvalget har imidlertid gjort dette, fordi det ikke skulde blive udelukket, at man, hvad den første Deel af dette Stykke angaaer, skulde uden Hensyn til den omhandlede sidste Deel af Stykket, kunne komme til at vælge mellem den Affattelse, som Udvalget foreslaaer, og den, som under Nr. 44 er bragt i Forslag af Ministeren. Udvalget foreslaaer nemlig under Nr. 45 en anden Affattelse af § 17 end den, der blev vedtagen ved 2den Behandling, men dog en Affattelse, hvorefter man vilde beholde det, som i Realiteten udgjør Forffjellen mellem Forslaget under Nr. 44 og det under Nr. 45. Den ærede Ministers Forslag gaaer ud paa, at, saasnart der opstaaer Spørgsmaal mellem to Communer om en Persons Skattepligt, skal Sagen gaae til Indenrigsministerens Afgjørelse. Udvalget mener imidlertid, at det, forinden man indstiller Sagen saaledes til Ministerens Afgjørelse, overhovedet vilde være naturligt og rigtigt, at lade en Forhandling finde Steb mellem de paagjældende Communalbestyrelser, og navnlig, forsaavidt den Commune, med hvilken Bycom-